

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9014/2022
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Тодорчевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милана Босиљ, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и раскида уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6399/21 од 09.03.2022. године, у седници одржаној дана 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6399/21 од 09.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1955/15 од 10.06.2021. године, ставом I изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 14.02.2017. године. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је ништав уговор о поклону, закључен и оверен пред оверитељем Општинског суда у Панчеву дана 06.08.1993. године под бројем овере Ов II – 810/93 између тужиле у својству поклонодавца и тужене у својству поклонопримца и то непокретности – стана који се налази у Београду у ул. ... бр. .. стан број .. на .. спрату и да се тужена обавезе да призна и трпи упис права својине у корист овде тужиле код РЗГ, СКН Стари Град. Ставом III изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиле којим је тражила да се раскине уговор о поклону закључен и оверен пред оверитељем Општинског суда у Панчеву дана 06.08.1993. године под бројем Ов II 810/93 између тужиле у својству поклонодавца и тужене у својству поклонопримца и то непокретности – стана ближе описаног у ставу првом изреке и да се тужена обавезе да призна и трпи упис права својине у катастар у корист овде тужиле код РГЗ, СКН Стари Град. Ставом IV изреке, тужиле је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 556.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6399/21 од 09.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и наведена првостепена пресуда

је потврђена у ставовима другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртог изреке првостепене пресуде тако што је тужила обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 562.168,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви обе парничне странке за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14..18/20) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани ревизијски наводи да је доношењем побијане пресуде другостепени суд учинио битну повреду одредаба поступка из члана 374. став 1. у вези члана 372. став 1. ЗПП, коју је неправилно применио стога што се у жалби не могу предлагати нови докази осим ако је подносилац жалбе учинио вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе односно предложи до закључења главне расправе, као што је то другостепени суд правилно закључио (будући да је налаз и мишљење судског вештака Слободана Ивановића предложен тек уз жалбу).

Према утврђеном чињеничном стању, тужила као поклонодавац и тужена као поклонопримац закључиле су и овериле пред Општинским судом у Панчеву 06.08.1993. године уговор о поклону под бројем Ов II – 810/93, којим је тужила туженој бесплатно и неопозиво поклонила стан број .. који се налази на ... спрату зграде у ул. ... бр. .. у Београду, по структури двособан и који поклонопримац прима са захвалношћу. Уговором је установљено право доживотног плодоуживања на овом стану који је предмет поклоне у корист поклонодавца и њеног супруга ВВ, као и забрана ГГ – мајци поклонопримца да отуђи и оптерети тај стан након промене власништва на истом у корист поклонопримца ББ, девојачки ... . Уговор су потписале обе стране, али и ВВ као носилац права доживотног плодоуживања и ГГ као лице које се обавезало да не отуђи и не оптерети предметни стан. На основу налаза и мишљења комисије судских вештака који је дат након што је извршен увид у оригинал књиге судске овере, утврђено је да су потписи поклонодавца и поклонопримца – овде парничних странака на оспореном уговору о поклону и у књизи овере уговора њихови аутентични потписи. Стан који је предмет уговора тужила је стекла откупом при чему је откупну цену исплатила мајка тужене ГГ од својих средстава. Односи између уговорних страна су били хармонични, тужена и њена мајка су у више наврата водиле тужилу на путовања и летовања. Средствима тужене у стан који је предмет поклоне уведено је централно грејање и изграђена настрешница на тераси стана. Трошкови комуналних услуга за стан плаћала је тужила док је тужена до подношења тужбе плаћала порезе за стан. До погоршања а потом и прекида односа између уговорних страна дошло је када је тужила посумњила да јој је син тужене украо уштеђевину, због

чега је тужена исплатила тужиљи око 3.000 евра. Пре овог поступка, тужиља није покретала поступке везано за наведени уговор о поклону.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да нису испуњени услови из члана 103. Закона о облигационим односима (ЗОО) за ништавост уговора о поклону јер је оспорени потпис поклонопримца ББ, девојачки ... на уговору и у књизи овере њен аутентичан потпис чија је аутентичност потврђена у смислу члана 5. у вези члана 1. у то време важећег Закона за оверавање потписа рукописа и преписа („Сл. гласник РС“ бр.39/93) и члана 4. тада важећег Закона о промету непокретности („Сл. гласник СРС“ бр.43/81...40/89) због чега је одбио основни тужбени захтев тужиље за утврђење ништавости овог уговора. Закључио је такође да понашање тужене према тужиљи који се може назвати незахвалношћу не представља грубу неблагодарност (из којег разлога је тражен раскид овог уговора) и да након закључења уговора о поклону није дошло до осиромашења поклонодавца у тој мери да не може обезбедити своју егзистенцију, због чега нису испуњени услови за опозив поклона из параграфа 567 Српског грађанског законика који се примењује као правна правила на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године и за време непријатељске окупације, следом чега је одбио и евентуални тужбени захтев за раскид уговора о поклону.

Другостепени суд је у потпуности прихватио изложено правно становиште првостепеног суда налазећи да је засновано на правилној примени материјалног права. Бавећи се жалбеним наводима тужиље да је предметни уговор закључила под притиском, оценио је да би то представљало мане у погледу воље уговорача (превара, заблуда, принуда) што би водило рушљивости таквог уговора у смислу члана 111. ЗОО, али да се на постојање разлога за рушљивост уговорна страна може позвати најкасније у року од три године од закључења уговора (члан 117. истог закона) који је у конкретном случају протекао.

Без утицаја су ревизијски наводи тужиље да је суд приликом овере потписа поступио супротно одредби члана 16. Упутства о облику и начину вођења уписника и о начину оверавања потписа, рукописа и преписа („Сл. гласник РС“, бр.74/93) истичући да је тужиљин примерак уговора (за разлику од примерка тужене који је снабдевен великим печатом овере) снабдевен малим печатом овере који садржи и текст: „суд потврђује да је овај од странака одрађени препис сагласан са својим оригиналом“ јер се у овом случају ради о потврди овере преписа, а не овери оригинала уговора чија се ништавост тражи.

Неосновани су ревизијски наводи тужиље о погрешној примени материјалног права јер се није позивала на присилу као вид принуде што би био разлог за рушљивост уговора о поклону, већ да је истицала одсуство, односно недостатак воље за закључењем овог уговора (*animus donandi*) што му одузима основ, чинећи га ништавим, оспоравајући тиме закључак другостепеног суда везан за рушљивост уговора и рокове заштите. Тачно је да мора постојати намера да се учини поклон јер у случају да она недостаје, уговор о поклону не постоји, али тај недостатак правно релевантне намере код ње као поклонодавца није утврђен.

Преосталим ревизијским наводима којима понавља сумњу у аутентичност потписа тужене на уговору о поклону и у књижи овере, тужила уствари оспорава чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић